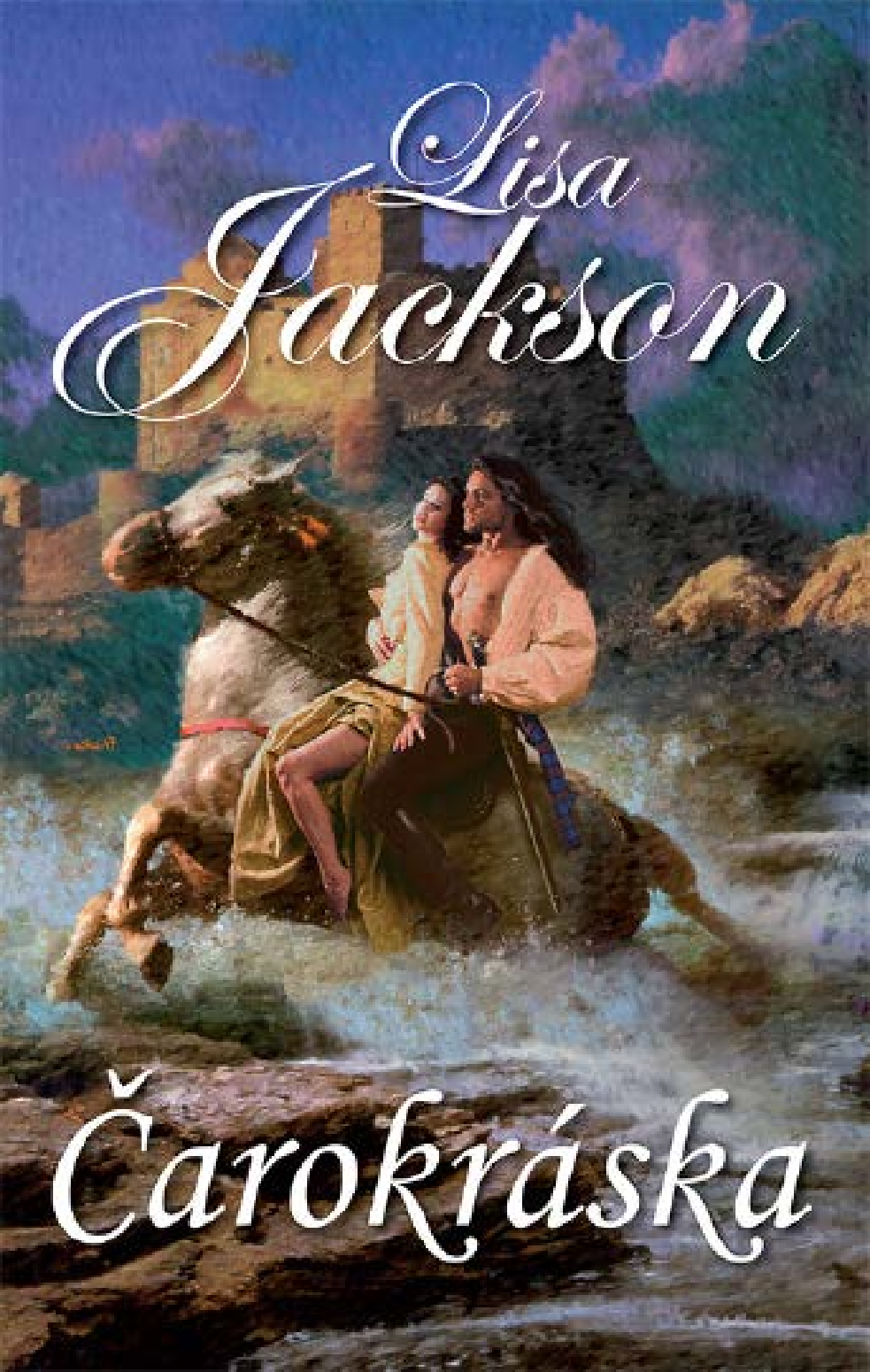




Lisa
Jackson

Čarokráska

*Lisa
Jackson*

Čarokráska

2012



Copyright © 1993 by Susan Crose
Translation © 2012 by Marta Bárová
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického original ENCHANTRESS,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2003,
přeložila Marta Bárová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2012

ISBN 978-80-7303-775-8

Prolog

Llanwynn, Wales, jaro 1286

Přomoz mi, Pane.“ Morgana z Wenlocku zvedla bradu a vystavila tvář bouřlivému větru vanoucímu od severu. Studený a hořký mořský vzduch bičoval její drobné tělo, když hrdě stála v kaluži zanechané přílivem jako prostý zbrojnoš připravený k boji. Jindy se v jejích modrozelených očích blýskaly čertovské ohničky a na rtech pohrával žertovný úsměv. Dnes však ne, ne teď, když ji zaplavil pocit, že se osud v celé své zběsilosti obrátil proti její rodině a hradu Wenlock.

Pro tentokrát se zdráhavě smířila se svým osudem a prosila o vidění – vidění, jež by přineslo klid její rozhárané duši.

Jistě že se našli pochybovači, kteří jí nevěřili. Dokonce se jí smáli. Ano, i ona sama zavrhovala představy, které se jí vkrádaly do mysli již od útlého dětství. *Proč já*, ptala se a upřímně se modlila, dokud ji od klečení na chladné dlažbě kaple nerozbolely nohy. Ach, Pane, proč já? Bůh jí neodpověděl, nevyslyšel její prosby. Nakonec, když už se nedokázala dál modlit, neochotně souhlasila s babiččíným tvrzením, že tento dar je projevem vyšší vůle. Podle Morgany i Všemohoucí může občas chybovat, a jí tedy nezbyvá než smířit se s osudem. I tak prosila Boha, aby jí ukázal cestu a odpustil jí její rouhání a pochyby. Pro případ, že její nadání je skutečně božím dílem.

V závanech prudkého vichru jí kolem očí divoce tančily prameny černých vlasů. Déšť jí smácel tváře a bičoval mořský příboj, který vířil a točil se kolem jejích chvějících se nohou.

Morgana zavřela oči, zhluboka se nadechla ostrého slaného vzduchu a dotkla se náhrdelníku z lastur. Z hlavy vypudila myšlenky na ledovou vodu, z níž jí v žilách stýdla krev a prsty u nohou nelí-
tostně záblý.

Čekala. Přemáhala chlad a doufala, že se ozve hlas, a brzy. Mod-
lila se, aby k ní promluvil jako v minulosti. Včera nemohla spát, ne-
klidně se převalovala, a po takové probdělé noci vždy dokázala ho-
vořit s větrem, nahlédnout do budoucnosti.

„Jsem připravena.“ Její slova zanikla v dunění mocného oceánu.
„Pověz mi. Kdo k nám přichází?“

Nad příbojem se vznášel tenký hlas. *Blíží se smrt. Přijde na rod
Wenlocků ze severu.*

Srdce se jí rozbušilo. Prudce se zachvěla. „Kdy?“ zeptala se kuráž-
ně, ač to nechtěla vědět.

Brzy.

„Kdo ji přinese?“

Ty sama.

Ach ne. „Pověz mi více – abych se mohla připravit,“ zapřísaha-
la hlas. V obavách mačkala záhyby tuniky. „Prosím – kdo zaviní tu
smrt?“ vykřikla a hrdlo se jí sevřelo strachem, zatímco natahova-
la uši, aby jí nic neuniklo. Ale hlas větru se vytratil. Zůstal po něm
jen rozmazaný obraz – vysoký muž, rytíř na koni. Rodový znak měl
zakrytý, meč zdvižený nad hlavou, jako by se chystal udeřit na pro-
tivníka.

Tím nepřítelem byla její rodina! Morgana viděla nic netušící tvá-
ře svých blízkých – matky, otce, sestry a bratra –, všichni bezelstně
důvěřovali tomu hroznému muži, který přicházel ze severu a tvářil
se jako přítel.

„Ach, Pane Bože, ne.“ Morgana se zachvěla a ruka se jí sevřela
kolem dýky zasunuté za pasem. Se smrtí se nesmíří tak snadno, ne-
dovolí, aby ten temný rytíř na obrovském vraníku zmařil životy těch,
které miluje. Má Boha na své straně, ne? Nejsou snad její vidění dů-
kazem, že ji chce varovat? Připravit ji, aby mohla bránit svou rodinu?

Vnitřním zrakem spatřila, jak ten muž mávl mečem a proťal
vzduch okolo bratrovy a sestřiny tváře. „Ne!“ vykřikla. „Nevyhra-
ješ!“ Vytrhla dýku zpoza pasu a zvedla ji nad hlavu. Strašlivá vidina

temného válečníka nějakou chvíli vířila v její hlavě, pak se pomalu rozplynula. „Nech nás být,“ poručila mu v naději, že ji ten děsuplný přízrak uslyší.

S rozklepanými koleny otevřela Morgana oči. Setmělo se natolik, že den připomínal noc. Bouře ze severu divoce zuřila, jako by ji ďábelský rytíř opravdu slyšel. Hromy rachotily mezi strmými útesy, blesky křížovaly oblohu a v jejich světle se rýsoval hrad Wenlock vypínající se na vysokém ostrohu.

Vlček zavyl. Pobíhal po břehu, tlapy měl zmáčené, a když se na Morganu podíval, jeho zlaté oči připomínaly oheň. Husté šedočerné chlupy na zádech se mu naježily, jako by i on zahlédl ten přelud.

Morgana proběhla mělkou vodou, víříc lemem bílé tuniky písek a mořskou pěnu, a Vlček vyrazil za ní. Zastavila se, jen aby klacíkem nakreslila do mokrého písku symbol tří prstů. Jak se moře převálilo přes její ochranné znamení, odhodila větvičku, padla na kolena a rychle zamumlala prosebnou modlitbu.

Její grošovaná kobyłka si odfrkla, zafuněla a zařehtala strachem.

„Pšš, Perlo. Je to jen vítr..., vše je v pořádku,“ zalhala Morgana a rozběhla se k vyplašenému zvířeti. Poplácala klisnu po hladké šíji a chvíli zápolila s promočenými otěžemi.

Nakonec ty prokleté uzly rozvázala. Stoupla si na kládu a lehce se vyhoupla obkročmo do sedla. „Hý!“ vykřikla a zabořila bosé paty Perle do slabin. Kobyłka se vzepjala na zadních, pak vyrazila cvalem po mořském břehu směrem k pěšině vedoucí na hrad. Vlček běžel vedle ní, jak to dělal od prvního dne, kdy ho Morgana našla opuštěného v lese poblíž Wenlocku.

Morgana, sukně vykasané, si dřela prsty o drsnou hřívu a do očí ji šťípal prudký vítr, zatímco koňská kopyta bušila do mokrého písku.

Blíží se smrt. Přijde na rod Wenlocků ze severu.

Zachvěla se, nikoliv však chladem. Nikdy předtím neslyšela tak varovné poselství, ovšem nikdy předtím nebyl Wenlock tak slabý. „To se nestane,“ přísahala v duchu. Myšlenkami byla u své rodiny. „Na hradě k žádnému úmrtí nedojde.“ Hrozba ze severu bude poražena.

S ušima přitisknutýma k hlavě, kopyty zvonícími o kameny, mířila klisna po pěšině vedoucí po srázu nahoru.

Morgana se naklonila dopředu. „Neboj se, Perlo,“ zašeptala odvážnému koníkovi do ucha. „Budeme je varovat. A tentokrát ty, já a Vlček zkrřížíme osudu cestu!“

1. kapitola

hrad Abergwynn, severní Wales, květen 1286

Bůh je mi svědkem, že nepřestanu, dokud nenajdu svého chlapce!“ Garrick, syn Maginnisův a pán celého Abergwynnu, seskočil ze zabláceného hřebce. Škorně se mu zabořily do mokré půdy na horním nádvoří. Šat měl promočený, vlasy rozčuchané, vousy volaly po nůžkách – důkaz, že celé dny projezdil, hledal a nic nenašel. Nic! Ani tu nejmenší stopu po chlapci či jeho chůvě.

Zachmuřil se tak, že se podobal bouřkovým mračnům visícím nad severní věží, ostře řezané rysy nemilosrdně sevřené. Odhodil si z očí mokré vlasy a v duchu proklel zlý osud či Boha, to mu bylo jedno.

Jeho rytíři, kurážní chlapíci, kteří ho při jeho bezvýsledném pátrání provázeli, sesedli a mýjeli ho obloukem, když odváděli koně do stájí. Oddaní muži dobře věděli, kdy se mají pánovi raději vyhnout. A právě teď jeho duši tížila ta nejhorší, nejčernější nálada.

Pouze George, neohrabaný, sotva čtrnáctiletý hoch se zarudlou pihovitou pletí, se odvážil promluvit, a to jen proto, že jako Garrickův panoš neměl na vybranou. „Postarám se o tvého vraníka, pane,“ vyhrkl a vytrhl promočené otěže z Garrickových rukou.

Garrick ho sotva slyšel. Vyrázil kupředu, ramena schoulená před větrem, hlavu však hrdě vztyčenou. Nesehne se. Nevzdá se. Dokud bude dýchat, nepřestane hledat svého syna. Poprvé v životě ho nezajímal jeho kůň, jeho hrad ani jeho pozemky. Záleželo mu jedině na Loganovi.

Za řinčení těžkých řetězů se za ním zavřela padací mříž a odřízla hrad od okolního světa, jako by se vše, co stojí za ochranu, nacházelo uvnitř. Garrick se ušklíbl nad vlastní domýšlivostí. Jak býval pyšný! S jakým zalíbením si prohlížel silné zdi, mohutné věže, hradby, dostatečně široké i dlouhé na to, aby poskytly útočiště početné posádce. Kristovy rány, jaký byl blázen, když si tohle sídlo, tuhle ubohou pevnost, cenil tak vysoko!

Zadíval se na potměšitou oblohu a zamumlal kletbu určenou Bohu, který nejenže k sobě před třemi roky povolal jeho ženu, ale teď mu vzal i synka.

Jako odezva na jeho rouhání rozřízl oblohu klikatý blesk, který bílým zábleskem ozářil severní věž. Nad krajinou jízlivě zarachotil hrom, jak by se mu vysmíval sám Všemohoucí.

Garrick zaklonil hlavu. Déšť mu stékal po tváři a hrdle, chladné kapky vnikaly pod košili. „Najdu ho. Při všem, co mi je i není svaté, najdu svého chlapce, nebo při tom vypustím duši!“

Zaduněl další hrom.

Garrick se zlostně brodil blátem ke vchodu do rytířského sálu na opačném konci nádvoří. Hrad Abergwynn se tyčil vysoko na útesu. Na třech stranách spadaly strmé stěny k rozeklaným skaliskům a běsnícímu příboji. Jenže ani tato pevná kamenná překážka nedokázala ochránit jeho chlapce.

Rázným krokem vešel do paláce a minul kapli. Jen ať se otec Francis dusí ve své pánbičkářské šťávě. Ač Garrick slyšel kaplana, jak mumlá modlitby, neměl náladu ztrácet čas se služebníkem božím, ostatně modlil se už dost. K čemu to bylo? Ukázal mu snad Bůh cestu k jeho synu? Ne! Podrážky škorní ostře pleskaly o kamenné schody, jak stoupal k rytířskému sálu, své dřívější chloubě, svému domovu, a nyní pouhé prázdné, ponuré místnosti, bez smíchu, bez vřelosti, bez cupitavých krůčků.

Došel ke krbu a ohřál si ruce, avšak chlad, který nosí v srdci, nikdy nepomine. Čeledí, zvyklá na jeho pochmurnou náladu, se vytratila a našla si práci jinde. Kouř z ohně líně stoupal nahoru a plížil se ven úzkými okénky. Na kamenných zdech se usazovala vrstvička sazí.

Psi, kteří Garricka doprovázeli, jako by vytušili jeho mrzuté rozpoložení a rozplynuli se v přítmí, jen občas zavrčeli nad kostí či kouskem masa zapadlým mezi sítinou na podlaze. Garrick na ně křičel, dokud se neuložili v koutě, ostražitě oči otočené ke svému pánovi.

Od okamžiku, kdy naposledy viděl syna, uplynulo deset dní, a ačkoliv byl Garrick pánem hradu a baronem z Abergwynnu, obával se, že už svého chlapečka nikdy nespatří. Hromy a blesky nechť se snesou na hlavu těch, kteří unesli jeho dítě. Určitě poteče krev, jestli Loganovi někdo ublíží.

Sítinu rozvířily chvatné kroky. Garrick se ani nenamáhal zvednout hlavu.

„Jsi zpátky, pane!“ vykřikla boubelatá služebná Cailin. „Našel jsi...“ Slova jí odumřela na rtech, když si všimla jeho chmurného výrazu. Rychle se pokřížovala přes mohutné poprsí a pak zmizela směrem ke kuchyni.

„Garricku!“ Wareův hlas se odrazil od silného trámová, podpírajícího vysoký strop. Garrick zvedl hlavu a očima přimhouřenýma před kouřem z krbu se zadíval směrem k točitému schodišti, po němž do rytířského sálu scházel jeho mladší bratr. Šel vzpřímeně, modré oči mu zářily a bradu měl vzdorovitě vystrčenou dopředu. Ware, pohledný mládenec, co nevidět dospěje v muže. Hruď má pevnou a hrdý je až až, ač stále čeká na svou první bitvu.

„Nikdo se nezval?“ zabručel Garrick. Odpověď znal dřív, než vyřkl svou otázku.

„Ne.“ Ware se zastavil před ním. Arogance z něho přímo číselo, dalo se to poznat i podle sklonu jeho hlavy.

„Nikdo nežádal o výkupné?“

„Ne.“

Garrickovi ztuhly rysy a oči se proměnily v chladnou ocel. „Rytíři, kteří hlídali Logana. Neřekli ti něco nového?“

„Nic, Garricku.“ Ware uhnul pohledem před zkoumavýma očima staršího bratra a zdálo se, že přes snědou pleť maličko zbledl.

Garrickovi se zkrivila ústa. Chlapec neměl žaludek na to, aby nechal někoho zbičovat, a popravdě ani on sám. A přesto někdy neměl na vybranou a musel z těch, jejichž oddaností si nebyl jistý, pravdu vytlouci. „Použil Strahan veškeré prostředky, aby jim vrátil paměť?“

Ware se zašklebil, jako by se mu při té vzpomínce zvedl žaludek. „Ano,“ vydechl, zuby stisknuté. „Když bylo po všem, znovu nás ujišťovali o své věrnosti. Jsou ti zcela oddáni, Garricku. Nezachoval ses k nim spravedlivě. Není jejich chybou, že se Logan někam zatoulal, možná mezi skaliska...“

Mohutná ruka sevřela Wareovu halenu. Garrick přitáhl bratra k sobě, až ho přiměl stoupnout si na špičky a podívat se mu do očí. „Nevyčítám to nikomu jinému než sobě,“ zamumlal, „ale musím vědět, že moji muži se nepodíleli na proradné zradě, jež mě připravila o syna.“

Ware, přesně v duchu odbojných Maginnisů, zvedl bradu a vzpurně opětoval Garrickův pohled. „Možná o žádnou zradu nešlo. Děcko třeba někam odcupitalo, jeho chuva za ním, a oba se ztratili v lese. Mohli se utopit v řece nebo spadnout z útesu do moře...“

„Ne!“ zavřel Garrick a znovu bratrem zatřásl. „Nenašli jsme žádná těla. Nechce se mi věřit, že je Logan po smrti. Chlapec se nikam nezatoulal.“ Pustil Warea a otočil se k ohni v naději, že rudozlaté plameny zažnou chlad, jenž se mu usadil v duši. „Dosud tu nepanuje klid. Eduard je sice králem, ale zbývá dost těch, kteří by ho nejraději viděli hnít v hrobě. Jelikož na něho nemohou, snaží se zmalomyslně všechny, kteří Nohatci přísahali věrnost. Neuplynulo mnoho zim od okamžiku, kdy byl zabit Llewelyn, a ještě méně času od potlačení rebelie.“ Garrick si mnul bradu. „Aby bylo jasno, vzpoura ještě neskončila. Myšlenku na ni nosí v srdci mnoho Velšanů.“ Chřípí se mu rozšířilo hněvem. „Ano,“ zamumlal, „a ti, kteří věrně sloužili Llewelynovi, se nezastaví před ničím, aby se Eduarda zbavili. Klidně by za svou věc obětovali i život dítěte.“

„Takže bys viníky hledal mezi Velšany?“

Garrick unaveně potřásl hlavou a sevřel ruce v pěst, jako by chtěl stisknout hrdlo jednoho z Loganových únosců. „Kdybych tak věděl.“

Ware se zadíval do ohně. „Co se má udělat se strážemi, které měly Logana hlídat?“

„Vyžeňte je.“

„Ale...“

„Řekl jsem, vyžeňte je!“ nařídil Garrick nelitostně. „A dej jim na vědomí, jaké mají štěstí, že jim daruji život.“

„Děláš chybu.“

To drzé štěně. Garrick sežehl mladšího bratra pohledem. „Jsem pánem tohoto hradu. Já tady rozkazuji.“

„Ano, Milosti,“ opáčil Ware uštěpačným hlasem. Vtom se ozvalo zaskřípání otevíraných dveří a po schodech se k rytířskému sálu blížily rychlé kroky. Garrick neměl náladu na plané řečnění. Dovnitř vstoupil Strahan z Hazelwoodu, jeho bratranec a nejvěrnější společník.

Vysoký, ramenatý Strahan se skobovitým nosem a očima hnědýma jako kutna žebravého mnicha se bratrancům příliš nepodobal. Stačil mu jeden pohled na Garricka, aby se zamračil. „Logana jsi našel.“

Garrickovi poklesla pod vlhkou halenou ramena. „Ne.“

„Možná bys měl uvažovat o mé radě.“

Garrick se zakabonil a stiskl zuby. „Mluvíš o té čarodějce, že.“

„Není to čarodějka, nýbrž kouzelnice – umí rozmlouvat s větrem,“ vysvětloval Strahan.

„Pak je praštěná.“

„Našla jiné ztracené osoby,“ namítl Strahan. „Loganova stopa už dávno vychladla. Ani psi nevědí kudy kam.“

Na to nemohl Garrick nic říci. Vrhhl rozzlobený pohled na psy, rozvalující se v koutě. Strahan má pravdu, Logan a jeho chůva Jocelyn zmizeli před dlouhou dobou. S každým uplynulým dnem se zmenšovala pravděpodobnost, že Garrick syna ještě někdy spatří.

„Máš nějaký jiný nápad?“ dorážel Strahan.

Garrick si odhodil z tváře mokré vlasy a odhalil pruh bláta na čele. „Poslal jsem špehy na hrady Pennick a Hawarth. Jejich páni se kdysi spojili se vzbouřenci. Moji muži se dají nenápadně do řeči s venkovany i čeledí a mohou se leccos dozvědět.“ Chřípí se mu zachvělo. „Jestli ti šlechtici mému synovi ublížili,“ prohlásil důrazně a jeho hluboký hlas se odrazil od trámů nad jejich hlavami, „zaplatí za to životem.“

„A jestli nic nezjistí?“ zeptal se Strahan.

Garrick se cítil zahnaný do kouta, neměl však na vybranou. Jak zdůraznil Strahan, brzy vyčerpá veškeré možnosti. „Jestli se Calvert a Trent vrátí s prázdnou, vypravím se za čarodějkou.“ Představa kou-

zelnice – ženy nadané pro magii a černá umění – mu vadila. Ačkoliv nebyl nijak zvlášť zbožný, nelíbilo se mu přičít se Bohu. Všiml si Cailin, která zametala sítinu, a mrzutým hlasem ji požádal o pohár piva. Když jí překvapením vylétlo obočí nahoru, vyštěkl své přání hlasitěji. Za okamžik se vrátila se stříbrnými poháry pro muže u krbu. Garrick vypil ten svůj jedním douškem.

Uvažoval o tom, co by mu řekl kaplan, kdyby se skutečně obrátil na čarodějku. Pak se rozhodl, že mu na názoru toho dobrého muže ani za mák nezáleží. Ať se otec Francis věnuje zbytečným modlitbám. Je načase, aby promluvily meče.

Calvert se vrátil za soumraku. S pobledlou tváří a svěšenými rameny se blížil k lordu Garrickovi, který seděl u stolu v rytířském sále. Calvert před ním padl na kolena a koktal: „Selhal jsem, můj pane.“

Garrick mu pokynul, aby vstal.

„Na hradě Pennicku jsem nenašel sebemenší stopu po mladém pánu Loganovi.“ Calvert, pomensší chlapík s baňatým nosem a zrzávým obočím, namáhavě vstal.

„Ptal ses všech sloužících?“ naléhal Garrick a cítil se ještě sklesleji.

„Ano, i několika vojáků, jimž jazyk rozvázalo pivo.“

„Nevědí nic?“

Calvert potřásl hlavou. „Je-li chlapec v Pennicku, pak ho dobře schovali a to tajemství zná jen baron a jeho nejvěrnější rytíři.“

Garrick přemítal o jeho slovech. S pánem Pennicku, Nelsonem Rowleyem, se setkal už mnohokrát. „Myslím, že ne. Rowley neudrží jazyk za zuby. Kdyby měl mého syna, celý hrad by to věděl,“ uvažoval nahlas. „Ano, a Rowley by mi to určitě vzkázal.“ Garrick se znovu zadíval na svého rytíře. „Počíнал sis dobře, Calverte. Teď můžeš odejít.“

Garrick nechal bez povšimnutí bažanta a srnčí plec na svém talíři a přejížděl pohledem od Strahana k Wareovi. „Počkáme na Trenta a uvidíme, co nám řekne o Hawarthu.“

Strahan přikývl. Tmavé oči se mu trochu leskly. „Moudré rozhodnutí.“

Ware s tím zjevně nesouhlasil a zadíval se staršímu bratrovi výzývavě do očí, ale udržel jazyk za zuby a raději si ukrojil pořádné sousto masa.

Následujícího jitra kráčel Garrick právě do stájí, když se po dvoře rozlehl hlas hlídky. „Sir Trent se blíží!“ Garrick sebral odvalu a rozběhl se na dolní nádvoří. V uších mu zběsile hučela krev.

Trentův zpěněný hřebec procválal bránou dovnitř. K jeho šíji se tiskl nahrbený jezdec.

Garrick doběhl ke koni, který se zarazil uprostřed nádvoří. Muž v sedle se pustil hřívý i otěží a sklouzl dolů na zem.

„Postarej se o koně,“ přikázal Garrick stájníkovi, pak poklekl a nadzvedl sira Trenta. Krev mu barvila košili a tuhla v koutcích úst.

George se zajíkl. „Ne... není...“

„Klid,“ přerušil ho Garrick. Zadíval se na Rogera, páže, které přiběhlo z rytířského sálu. „Zavolej kněze!“ přikázal mu. Trent nejspíš co nevidět vypustí duši, a tak by měl dostat poslední pomazání. Pak zvedl mladého rytíře a odnášel ho do paláce, zatímco vykulený George odváděl Trentova koně do stájí.

Trent v Garrickově náruči zasténal a tělo sebou škubalo bolestí.

„Drž se pevně,“ prohodil Garrick vlídně, ač cítil, jak z jeho mladého chránence vyprchává život. Bylo šílenstvím pověřit tak nebezpečným úkolem jediného muže.

„Mladý pán Logan není v Hawarthu – ani Jocelyn.“ Trent namáhavě polkl. Sípál a stěží popadal dech.

„Dejte mu napít a připravte lože,“ nařídil Garrick Cailin, když vešel s Trentem dovnitř. „Pšš, drž se, chlapče.“

„Postarám se o něho, pane,“ zašeptala Cailin. „Dokud se lady Clare nevrátí...“

Zoufalý Trent chytil Garricka za košili a zasípál téměř bez dechu. „Dostal mě lord McBrayne.“

„Kuš, Trente. Teď musíš šetřit síly...“

„Ne, můj pane, poslouvej,“ vyhrkl Trent, tvář zkřivenou bolestí. Bezkrvné rty lapaly po dechu. „V McBraynově sídle jsem byl s dívkou. Nevěděla nic o nějakém uneseném dítěti.“

„Osric McBrayne tě přistihl – jak ležíš s děvčetem?“ zeptal se Garrick, zatímco pobledlé páže přineslo pohár vody.

„Ano,“ přiznal Trent. Oči se mu leskly.

Garrick se zachmuřil. Páže mezitím přiložilo raněnému pohár ke rtům. Voda mu stékala po špinavé, neholené bradě. „Promluvíme si, až se ti vrátí síly.“

„Ne! Ted!“ trval na svém Trent, netrpělivě odstrčil pohár a jeho prsty sevřely Garrickovu halenu. „Zpovídal jsem i ostatní – užvaněné vojáky, řemeslníky... čeledíny i rolníky.“ Musel se hodně přemáhat, slova mu jen obtížně splývala z rozpraskaných rtů. „Nikdo o chlapci nic neví..., nikdo.“

„A přesto tě McBrayne takhle zřídil,“ zašeptal Garrick a uvnitř se začal třást vztekem.

„Ano... Prohlásil, že nesnese žádné špehy Maginnisů ve svém...“ Trent naposledy sípavě vydechl a zhroutil se v Garrickově náruči. V tomtéž okamžiku vešel mohutnými dubovými dveřmi kněz.

„Už je pozdě, otče,“ pronesl Garrick vyrovnaným hlasem. „Právě vypustil duši.“

„Postarám se o něho, můj pane,“ ozval se Strahan a vysvobodil Trentovo tělo z Garrickových neochotných rukou. Garricka zabořilo u srdce, protože o své muže se vždy staral. Zaplavil ho pronikavý pocit viny, že poslal tak oddaného rytíře na smrt. Sevřel ruce v pěst a pustě zaklel bez ohledu na kaplanův vyčítavý pohled.

Ware, jenž stál u schodů, zaslechl celý rozhovor. Chlapecký obličej se mu zkrabatil nevolí, oči potemněly a číselka z nich hrozba. „Zaútočíme na McBrayna a Hawarth?“

„Ještě ne.“

„Ale Trent...“

„Je to má vina, že zemřel,“ vysoukal ze sebe Garrick. Trápily ho výčitky svědomí. Trent, spolehlivý Trent, je po smrti. Zabili ho kvůli mé zaslepenosti, protože při pátrání po synovi nehledím vpravo vlevo, pomyslel si hořce. Ještě štěstí, že se nic nestalo Calvertovi.

Zadíval se na ruce, dosud lepkavé a potřísněné Trentovou krví.

Vědom si toho, že ho jeho muži sledují, popošel ke stolu, kde s ním před necelými dvěma týdny večerel jeho synek. Vzal od pážety ručník a utřel se do něj. Hlavou se mu honily myšlenky na odplatu.

Sloužící raději zmizeli do bezpečí, ovšem na stole pro něho zůstal pohár piva. Garrick se sesunul do křesla, předklonil se a opřel si čelo o zaťaté pěsti. Poprvé vážně přemýšlel o tom, že Logan a jeho chůva již nejsou mezi živými.

Zavřel oči a v duchu se nabádal, aby byl silný, smířil se s osudem, jež na něj seslal Bůh, ale tvář se mu sevřela hněvem a cítil se strašně bídně. Jaké zkoušce ho chce Všemohoucí vystavit? Jak dlouho má snášet bolestivou nejistotu, co se stalo s jeho jediným synem?

Zaslechl těžké kroky. Ruka mu bezděčně sjela k jilci meče, hlava se okamžitě zvedla. Ale byl to jen Strahan, stál na opačném konci stolu a tvářil se odměřeně.

„Co se děje?“ zeptal se Garrick.

„Je načase skoncovat s tou záležitostí.“

Jedno z Garrickových tmavých obočí vylétlo nahoru. „Teď tu rozkazuješ ty?“

Strahan stiskl rty. „Nejde o rozkaz, můj pane. O radu.“

„Aha, a já snad potřebuji radu?“

„Myslím, že ano.“

„Silná slova, bratranče.“

Strahan se odbýt nenechal. „Muži jsou připraveni vyrazit.“

„Aha.“ Garrick natáhl pod stolem dlouhé nohy. „Na Wenlock za čarodějkou.“

„Kouzelníci – ačkoliv ona si tak říkat nechce.“

Garrick přimhouřil oči. Zahýbal prsty. „Nu, pověz mi něco o té ženě – o jejím umění.“

Ve Strahanových netečných tmavých očích se zablýsklo. „Jde o starší dceru Daffyda z Wenlocku a opravdovou krasavici. Její bába, Enit, je prý velšskou čarodějkou a kolují řeči, že Morgana zdědila její schopnosti.“

„Ale vždyť jsi tvrdil, že nejde o čarodějku.“

„Prý dokáže nahlížet do budoucnosti. Sudičky k ní promlouvají ústy větru.“

Garrick se pohrdavě ušklíbl, pak si zhluboka zavdal piva z poháru. „Ani za mák nevěřím na čáry ani na kouzla a mluvení s větrem.“

„Ano, ty jsi bohabojný člověk,“ utrousil Strahan uštěpačně.

Garrick ho sjel chladným pohledem. „Pochybuješ o mé víře?“

Strahan potřásl hlavou. „Ne, jen ti chci pomoci najít Logana.“

„A co když mě čarodějka odmítne?“

„Nemůže. Jsi jejím lenním pánem.“

Garrick si bratrance zkoumavě prohlížel. Měl dojem, že Strahan s ním nehraje čistou hru. Je sice jeho nejschopnějším rytířem, ovšem stejně oddaným jako prohnaným. Často nedokáže skrýt svou ctižádost a nemůže se dočkat, až se stane pánem hradu a půdy, jež mu Garrick přislíbil. Jen co najdu Logana, bude načas, abych splnil své slovo, pomyslel si Garrick. „Ovšem její otec může namítnout, že nám dceru nevydá.“

Strahanovy rty se zkroutily v úlisném úsměvu. „Jsem ochoten se s Morganou z Wenlocku oženit.“

„Opravdu? I když si myslíš, že má nadpřirozené schopnosti? Jaká z ní bude manželka?“ zeptal se pobaveně Garrick a znovu se napil piva. „Během vaší první hádky se třeba rozzlobí a uřkne tě tak, že ti uschne mužství nebo vypadají vlasy.“

Strahan pochopil, že Garrick žertuje, a srdečně se zasmál. „Ne, bratráčku. Čarodějka se mnou bude tak spokojená, že své schopnosti využije jen proto, aby mě udržela ve svém loži.“

„Pak to musí být skutečná kouzelnice,“ opáčil Garrick, který věděl, že bratranec nenechá žádnou sukni na pokoji.

Strahan se opřel škorňí o lavici a naklonil se ke Garrickovi. „Chci tu ženu, Garricku. Viděl jsem ji jen jednou, ale nemohu na ni zapomenout. Najde ti tvého syna.“

Garrick neměl na vybranou. Zůstat v hradě a čekat by k ničemu nebylo. Stejně by nedokázal nečinně vysedávat a marnit čas – čas, který možná znamená synův život.

„Jestli odjedu, ty a Ware musíte zůstat tady a bránit hrad. Možná se objeví nějaké nové zprávy o Loganovi a Clare potřebuje ochranu, ač pochybuji, že by se o ni prosila,“ řekl Garrick a při myšlence na svou tvrdohlavou sestru se zamračil. Ani teď nebyla doma a vydala se do vesnice za nějakým nemocným. Oproti svým zvyklostem si však s sebou vzala dva z Garrickových nejlepších rytířů. „Postarej se o mou sestru,“ zašeptal bratranci.

„Jak si přeješ,“ přitakal Strahan, byť se mu oči maličko zakalily. Garrick nabyl dojmu, že bratranec má patrně vlastní důvody, proč

by se k němu rád připojil. Zjevně ho ta čarodějka okouzila, ačkoliv Garrick nechápal, proč se o ní nezmínil už dříve. Od doby, kdy byl Strahan ve Wenlocku, uplynuly tři zimy. Šlo o krátkou návštěvu, jen aby se Garrick ujistil, že je Daffyd z Wenlocku věrným poddaným krále Eduarda.

Garrick si zamyšleně mnul bradu. Jestli by mu velšská čarodějka skutečně mohla najít syna, pak na ničem jiném nezáleží. Dobrá, zkusí to s ní.

A pokud Logana neobjeví, pak bude cítit uspokojení, že odhalil podvodnici, ačkoliv ani na tom, zda je to čarodějka, či obyčejná žena, vlastně nesejde. Zajímá ho jediné. Najít Logana.

Znovu se zhluboka napil piva a cítil, jak se mu v žaludku rozlévá příjemné teplo. Ani požitek z pití však nemohl ulevit jeho utrápené duši. Poprvé v životě cítil baron Garrick, syn Maginnisův, naprostou bezmoc.

Vyprázdnil pohár až do dna a bouchl s ním o stůl. „Vyrazíme za rozbřesku.“